

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **CZT, a. s.**, se sídlem Bratraců Veverkových 396, Pardubice, zastoupený JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8 – Karlín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 19. 8. 2014, č. j. 52 Af 43/2013 – 152,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 19. 8. 2014, č. j. 52 Af 43/2013 – 152 byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 2. 8. 2013, č. j. 19937/13/5000-14504.711439, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 21. 3. 2013, č. j. 409466/13/2801-24803-605583, kterým bylo stěžovateli sděleno, že rozhodnutí o posečkání ze dne 10. 8. 2012, č. j. 319132/12/248912605583 z důvodu nedodržení podmínek stanovených uvedeným rozhodnutím pozbývá dnem 27. 2. 2013 účinnosti. V odůvodnění rozsudku krajský soud předně uvedl, že námitka zániku daňové povinnosti daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), s jejíž úhradou bylo posečkáno, je leitmotivem žaloby. Žalobní námitky jsou v podstatě založeny na tezi, že odvolací finanční ředitelství mělo v řízení, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí, jako předběžnou otázku zkoumat zákonnost pravomocných dodatečných platebních výměrů, jimiž byla stěžovateli doměřena DPH. Stěžovatel však přehlíží, že nalézací řízení ve věci DPH, s jejíž úhradou

bylo posečkáno, bylo pravomocně ukončeno a rozhodnutí z tohoto řízení vzešlá dosud nebyla zrušena. Proto je na ně třeba nahlížet jako na správné a zákonné. Krajský soud v tomto řízení dodatečné platební výměry přezkoumávat nemůže. I kdyby byl platební výměr o doměření daně z přidané hodnoty nezákonný, je-li pravomocný, pak je právně závazný a svědčí mu presumpce správnosti. K přezkumu rozhodnutí předcházejících dalším rozhodnutím správce daně, aniž by předcházející rozhodnutí byla samostatně napadena žalobou, se již v minulosti opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudcích ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004 - 62, a ze dne 20. 12. 2007, č. j. 5 Afs 136/2006 - 60, ze dne 28. 11. 2008, č. j. 8 Afs 64/2008 - 51, ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007 - 68, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 47/2009 - 45, ze dne 18. 8. 2011, č. j. 2 Afs 55/2011 - 59, a ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011 - 91. Rozsah přezkumu rozhodnutí vydaného podle ust. § 157 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) je zaměřen výlučně na posouzení toho, zda byly dodrženy podmínky obsažené v rozhodnutí o posečkání. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že by povinnost platit DPH zanikla a že by odvolací finanční ředitelství pochybilo, pokud k „*této změně skutkových okolností*“ nepřihlédlo. Ze stejných důvodů jsou podle krajského soudu liché i žalobní námitky týkající se nedodržení podmínek povolení posečkání daně, neboť daňová povinnost, s jejíž úhradou bylo posečkáno, dosud nezanikla, jak již bylo vysvětleno. Odvolací finanční ředitelství zcela správně a v souladu se zákonem vycházelo z pravomocných a vykonatelných dodatečných platebních výměrů. Domněnky a očekávání stěžovatele právní moc těchto rozhodnutí nijak nemohou ovlivnit, stejně jako postup Generálního ředitelství cel v jiném řízení. Stěžovatel se domáhá toho, aby si odvolací finanční ředitelství v řízení při placení daní „předběžně“ vyhodnotilo správnost a zákonnost pravomocných platebních výměrů, jakož i správnost a zákonnost rozhodnutí o posečkání. Takový postup odporuje zásadám, na nichž je vystavěn právní řád, zejména zásadě presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci a zásadě právní jistoty. Proto odvolací finanční ředitelství tím, že nezohlednilo závěry Krajského soudu v Hradci Králové vyslovené v rozsudku ze dne 29. 1. 2013, č. j. 30 Af 6/2011 - 334, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové, kterými byla stěžovateli doměřena spotřební daň podle zákona č. 353/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů za zdaňovací období únor až červen a srpen až říjen 2006, neporušilo žádnou ze zásad daňového řízení. Protože dodatečné platební výměry o doměření DPH nebyly zrušeny, nemohl být ani porušen žádný ze stěžovatelem citovaných článků Listiny základních práv a svobod a Ústavy a ani ustanovení daňového řádu. Za nekorektní a zpozdilý označil krajský soud žalobní námitky, že správce daně v rozhodnutí o posečkání daně stanovil „*nezákonné, nesmyslné a nemravné podmínky*“, když proti tomuto rozhodnutí nepodal, ačkoliv tak mohl učinit, odvolání. Přitom posečkání daně bylo vázáno na jasné a srozumitelné podmínky, které stěžovatel dobrovolně akceptoval. Ze správního spisu je pak zřejmé, že posečkané daňové povinnosti nebyly stěžovatelem splněny do 15 dnů od doručení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Af 6/2011 (to stěžovatel ani nerozporuje) a stěžovatel také nepředložil správci daně tento rozsudek do 15 dnů od jeho obdržení. Skutečnost, že si rozsudek správce daně opatřil sám, není podstatná.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti nejprve velmi obsáhle zrekapituloval průběh správního a soudního řízení ve věci doměření spotřební daně a DPH na doutníky Gullivers Standard, Gullivers Extra a Merlin. V této souvislosti odkázal na

pokračování

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2010, č. j. 5 Afs 64/2009 - 104, neboť podle stěžovatelova přesvědčení je přílehlavý i na jeho případ, jelikož (jednoznačně to vyplývá i z daňového spisu), DPH byla doměřena na základě spotřební daně, přičemž rozsudek krajského soudu jasně prohlašuje nezákonnost rozhodnutí celního ředitelství, která změnila výši nezákonně doměřené spotřební dani. Stěžovatel se stále snaží ilustrovat, že i zrušení rozhodnutí o posečkání DPH souvisí s nezákonným doměřením spotřební daně, a tedy i s nezákonným doměřením DPH. Stejně tak uvedené prokazuje, že správce daně i odvolací finanční ředitelství postupují v rozporu nejen s účelem daňového řádu, ale odporuje to také účelu předchozí právní úpravy. V tomto kontextu poukázal stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2013, č. j. 5 Afs 65/2012 - 34 a odbornou publikaci „Daňový řád“. Dále stěžovatel poukázal na to, že předkládá dvě odborná stanoviska daňového poradce JUDr. Jaroslava Kobíka zpracovaná k žádosti stěžovatele v souvislosti s řízením o žalobě vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 31/2014 (ohledně obnovy řízení ve věci dodatečných platebních výměrů na DPH z tabákových výrobků). Stěžovatel rovněž připomněl, že dne 24. 7. 2012 požádal o povolení posečkání daně, kterému bylo vyhověno rozhodnutím správce daně ze dne 10. 8. 2012, č. j. 319132/2012/248912605583, přičemž toto povolení bylo vázáno na správcem daně stanovené podmínky. Stěžovatel také poukázal na sporné správcem daně stanovené podmínky povolení posečkání s úhradou daně a v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 50/2005 - 53, ve kterém byl mimo jiné řešen vztah veřejného a soukromého práva. Ve smyslu závěru vyslovených v citovaném rozsudku je třeba chápat také institut podmínek ve smyslu ust. § 156 odst. 3 a § 157 odst. 5 daňového řádu. Z ust. § 36 odst. 1 obč. zák. a § 548 o. z. jednoznačně vyplývá, že k podmínce se nepřihlíží. A přesně o takové podmínky se v dané věci jednalo. I když podle ust. § 156 odst. 3 daňového řádu může být posečkání vázáno i na další podmínky, nemohou být správcem daně stanoveny takové podmínky, které právo za podmínky vůbec nepovažuje. Podle přesvědčení stěžovatele zákonem presumované další podmínky povolení posečkání úhrady daně musí stanovenou dobu posečkání činit závislou na nejisté skutečnosti, která v době, kdy bylo o posečkání rozhodnuto, nebyla správcem daně ani stěžovateli známa. Přitom stanovená doba posečkání byla podmíněna vydáním rozsudku Krajského soudu, respektive dnem jeho doručení stěžovateli, jako právně relevantní událostí, o níž je jisté, že v budoucnu nastane. Stěžovatel je přesvědčen, že správce daně může stanovit pouze podmínky, které může daňový subjekt ovlivnit a takto také měly být formulovány. Správcem daně stanovená podmínka povolení posečkání úhrady daně je ad absurdum vázána na úhradu posečkání daňové povinnosti v plné výši. Správce daně tedy jinými slovy řekl: „Zaplatte, aby bylo posečkáno!“. Ve skutečnosti nešlo o posečkání daně, nýbrž o výzvu k jejímu zaplacení do 15-ti dnů od doručení rozsudku krajského soudu bez ohledu na jeho znění. Stěžovatel vyjádřil své přesvědčení, že podmínky stanovené správcem daně byly nesmyslné, nelogické a nezákonné. V případě druhé podmínky pak není pochyb o tom, že tato byla splněna, když došlo k dosažení cíle stanoveného touto podmínkou, tj. aby se správce daně mohl seznámit s rozsudkem krajského soudu. Tvzení krajského soudu, že není podstatné pro splnění druhé podmínky, že správce daně si opatřil rozsudek sám, je podle stěžovatele projevem přepjatého formalismu. Krajský soud tak nejen, že neochránil základní práva a svobody stěžovatele, čímž porušil čl. 4 a 90 Ústavy České republiky, ale nesprávně posoudil i právní otázku v předcházejícím řízení. Stěžovatel se nemůže ztotožnit s tvrzením krajského soudu, že podmínky byly jasné a srozumitelné, protože podle jeho názoru byly stanoveny

nezákonně, nelogicky a nesmyslně, takže není možné k nim přihlížet. Tuto právní otázku proto krajský soud posoudil nesprávně, čímž způsobil nezákonnost napadeného rozsudku. Ze všech uvedených důvodů je nezbytné nepřihlížet ke stanoveným podmínkám, a to od počátku, neboť byly stanoveny v rozporu s ust. § 156 odst. 3 daňového řádu, prosty smyslu podle ust. § 157 odst. 5 daňového řádu na základě překročení možného správního uvážení. Neupravuje-li daňový řád samostatně institut podmínek, je třeba vycházet ze soukromoprávní úpravy. V této souvislosti stěžovatel citoval rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 – 54 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 80/2009 – 45, a nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 2. 2007, sp. zn. I. ÚS 531/05. Rovněž odkázal na odbornou publikaci, Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1-654). Stěžovatel připomněl i nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 34/09, jehož stěžejní myšlenkou je požadavek na soudcovské rozhodování, které má v každém případě odpovídat obecné ideii spravedlnosti, a to i za cenu odchýlení se od zákonné úpravy. Přílišný formalismus při výkladu právních norem vedoucí k extrémně nespravedlivému závěru pak znamená porušení základních práv. Na tento vyšší princip a zásadu považuje stěžovatel za nutné se odvolat i v dané věci. Výslovné zakotvení rozhodování podle zásad spravedlnosti je sice novinkou v oblasti pozitivního práva, ale co se týče judikatury, jde o pojem dlouhodobý a ustálený, zejména v judikatuře Ústavního soudu. Jedná se např. o nálezy ze dne 20. 1. 2000, sp. zn. III. ÚS 150/99 a ze dne 6. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 643/04. I když se tyto nálezy týkají především rozhodování v soukromoprávních sporech, nelze z toho vyvodit, že by se vztahovaly jen na oblast soukromého práva, protože na právo je třeba hledět jako na celek ve vzájemných souvislostech. V tomto smyslu hovoří i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 50/2005 – 53. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96 lze vysledovat, že v některých případech (např. trestání válečných zločinců, nepochybně i však v mnoha dalších), se i právo veřejné řídí zásadami spravedlnosti. V konkrétním případě je pak spravedlnost naprosto zásadním a čelním principem ovládajícím danou oblast práva. I Nejvyšší správní soud ve své judikatuře operuje s pojmem spravedlnost, např. v rozsudku ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Afs 13/2006 – 39. I když se správce daně o rozsudku krajského soudu dozvěděl, sám si jej vyžádal, držel se nicméně čistě formálně porušení podmínek, navíc nezákonných, posečkaní DPH zrušil a vydal platební výměr na úrok z posečkané částky. Přitom z rozsudku krajského soudu musel vědět, jaký bude osud doměřené spotřební daně, a tedy jaké dopady to má i na doměřenou DPH. V případě druhé podmínky se fakticky jednalo o formální porušení a v případě první podmínky se jednalo o podmínku nelogickou, nesmyslnou a tedy nezákonnou. Stěžovatel tedy stanovené podmínky neporušil, resp. porušil jen formálně. Dále stěžovatel poznamenal, že v tomto případě, a zejména ve výkladu zastávaném finančními orgány, panuje naprostý právní chaos. Tento soud nemůže vidět, protože nezná tuto kauzu v plné své šíři, nebo na jeho straně nedošlo k jejímu úplnému pochopení. Bohužel tato kauza je nejen letitá, ale také složitá i z hlediska provázanosti daní (možná je ale složitá jen tomu, kdo nechce vidět jednoduchost), že jí nelze popsat málo slovy. Odvolací správní orgán, resp. správce daně, rozhodně nešetřil práva a právem chráněné zájmy stěžovatele v souladu s právními předpisy (porušil § 5 odst. 3 daňového řádu), nepostupoval tak, aby stěžovateli nevznikaly zbytečné náklady (porušil § 7 odst. 2 daňového řádu), nedbal na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (porušil § 8 odst. 2 daňového řádu), a nevycházel z jiných skutečností rozhodných pro správu daní (porušil § 8 odst. 3 daňového

pokračování

řádu). Postupem správního orgánu byl při zjišťování skutkové podstaty porušen zákon v ustanoveních o daňovém řízení takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost. Krajský soud nesprávně posoudil tuto právní otázku, čímž způsobil nezákonnost napadeného rozsudku. Projednávaný případ je ukázkou lpění na doslovném znění zákona, přijímání interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, jakož i sofistikovaného odůvodňování k prosazení zřejmé nespravedlnosti. Oč smutnější je podle stěžovatele fakt, že tohoto postupu se nedopouští jen finanční orgány, ale i krajský soud, který tak selhal ve svém poslání ochraňovat základní práva a svobody stěžovatele. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby byl rozsudek Krajského soudu, stejně jako rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství rozhodnutí správce daně zrušeny a věc vrácena odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení.

Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti stručně shrnulo dosavadní průběh řízení s tím, že stěžovatel v kasační stížnosti rozsáhle popisuje průběh doměření DPH a spotřební daně a stejně tak obšírně se zabývá výkladem pojmu „podmínka“, vztahem veřejného a soukromého práva a vyčítá odvolacímu finančnímu ředitelství i krajskému soudu přílišný formalismus a porušení principu spravedlnosti. K tomu odvolací finanční ředitelství konstatovalo, že kasační stížnost je svým obsahem prakticky totožná se žalobou, a proto odkázalo na své vyjádření k žalobě, kde se ke všem stěžovatelovým námitkám podrobně vyjádřilo. Stěžovatel opětovně popisuje průběh doměření spotřební daně a DPH a řízení o posečkání DPH, které podle odvolacího finančního ředitelství nejsou v dané věci relevantní. Rozhodnutí o pozbytí účinnosti o povolení posečkání je rozhodnutím v řízení při placení daně, tedy ve fázi daňového řízení, když daň byla pravomocně stanovena a správce daně byl povinen z ní vycházet. K předloženým stanoviskům JUDr. Jaroslava Kobíka odvolací finanční ředitelství uvedlo, že mu není zřejmý důvod, proč byly připojeny ke kasační stížnosti. Stanoviska nemají náležitosti znaleckého posudku a JUDr. Jaroslav Kobík není ani svědkem v tomto řízení, takže stanoviska nemohou být důkazním prostředkem. Pokud se stěžovatel věnuje výkladu pojmu podmínka a vztahu soukromého a veřejného práva, je jakákoliv argumentace byť podpořená řadou judikátů, pro toto řízení irelevantní. Považoval – li stěžovatel uložené podmínky za nezákonné, měl možnost podat proti rozhodnutí obsahující uvedené podmínky odvolání. Neučinil tak, a po celou dobu trvání posečkání využíval výhody z něho plynoucí. Takový postup stěžovatele lze označit za účelový. Ke stížní námitce týkající se porušení základních zásad daňového řádu odkázalo odvolací finanční ředitelství na své vyjádření k žalobě, kde podrobně rozebralo stěžovatelovy argumenty, protože stížní námitka je zcela totožná s námitkou žalobní. K otázce odepření ochrany stěžovatelovým základním právům krajským soudem odvolací finanční ředitelství konstatovalo, že stěžovatel se domáhá ochrany svých práv nesprávným způsobem. Krajský soud je v řízení o přezkumu rozhodnutí správního orgánu oprávněn zabývat se zákonností pouze žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud se stěžovatel domníval, že DPH byla doměřena nezákonně, měl možnost proti tomuto doměření podat žalobu. Skutečnost, že tak neučinil, nemůže jít k tíži ani odvolacího finančního ředitelství, ani krajského soudu. Odvolací finanční ředitelství označilo za neetické, když stěžovatel staví svůj případ, tedy situaci, do které se dostal vlastní nečinností, když nepodal žalobu proti doměření DPH na roveň situaci, kdy bylo nutné najít princip na základě kterého bylo možno v norimberských procesech odsoudit a potrestat válečné zločince. Odvolací finanční ředitelství označilo právní úvahu a závěry uvedené v napadeném rozsudku za zcela správné, důvody obsažené

v kasační stížnosti za irelevantní, a proto navrholo, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud považuje především za nezbytné zdůraznit, že předmětem přezkumu je rozhodnutí ze dne 21. 3. 2013, č. j. 409466/13/2801-24803-605583, kterým bylo stěžovateli sděleno, že rozhodnutí o posečkání pozbývá účinnosti z důvodu nedodržení podmínek stanovených uvedeným rozhodnutím. Žádná jiná správní rozhodnutí, ať vydaná před napadeným rozhodnutím nebo později, nemohou být v tomto řízení přezkoumávána. To vyplývá z ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., které stanoví, že soud přezkoumává v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Převážná část argumentace v kasační stížnosti se však týká jednak rozhodnutí, jimiž byla stěžovateli doměřena spotřební daň a DPH a jednak rozhodnutí o povolení posečkání úhrady daně. Proti všem těmto rozhodnutím mohl podat stěžovatel žalobu ke krajskému soudu, což také ve vztahu ke spotřební dani učinil, popř. i následně kasační stížnost. Proto ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. není jejich přezkum v tomto řízení možný. Z tohoto důvodu je veškerá argumentace týkající se jiného rozhodnutí než rozhodnutí ze dne 21. 3. 2013, č. j. 409466/13/2801-24803-605583 zcela irelevantní.

V dané věci bylo dne 10. 8. 2012 vydáno na základě žádosti stěžovatele rozhodnutí č. j. 319132/12/248912605583, kterým bylo povoleno posečkání úhrady DPH v celkové výši 7.076.170 Kč, přičemž posečkání bylo v souladu s ust. § 156 odst. 3 daňového řádu vázáno na tyto podmínky: a) posečkané daňové povinnosti budou uhrazeny v plné výši nejpozději ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozsudku ve věci doměrků spotřební daně stěžovateli, nejdéle však do dne 1. 7. 2013, a to za podmínky krytí posečkávaných částek zástavním právem zřízeným na nemovitost ve vlastnictví stěžovatele; b) stěžovatel do 15 dnů od obdržení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ve věci vedené pod sp. zn. 30 Af 6/2011 tento rozsudek předloží správci daně.

Podle ust. § 157 odst. 5 věta první daňového řádu není-li dodržena některá z podmínek rozhodnutí o posečkání, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti dnem jejího nedodržení; správce daně o tom vydá rozhodnutí.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že napadeným rozhodnutím je pouze deklarováno, že rozhodnutí o posečkání pozbylo účinnosti ex lege, a to dnem nedodržení některé z podmínek obsažených v rozhodnutí o posečkání. Stěžovatelova polemika o povaze podmínek stanovených pro posečkání daně je zcela bezpředmětná, protože stěžovateli nic nebránilo uplatnit tyto své současné výhrady ke stanoveným podmínkám v žalobě podané ke krajskému soudu proti rozhodnutí o povolení posečkání úhrady DPH.

pokračování

Jedině stížní námitka obsahující nesouhlas s právním posouzením otázky, zda byly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, může být podkladem pro věcný přezkum.

Je nepochybné, že stěžovatel posečkanou daňovou povinnost do 15 dnů od doručení rozsudku ve věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Af 6/2011 nesplnil (což stěžovatel ani nespornuje) a finančnímu úřadu nepředložil do 15 dnů od obdržení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ve věci vedené pod sp. zn. 30 Af 6/2011 tento rozsudek. Skutečnost, že si rozsudek správce daně opatřil sám, není rozhodná, protože tato nemůže být hodnocena jako splnění povinnosti stěžovatelem. Z tohoto důvodu není tato stížní námitka důvodná.

S ohledem na výše uvedené není rozsudek krajského soudu nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a odvolacímu finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu